3. Aargang. Nr. 4.

MILITÆRNÆGTEREN

ORGAN FOR
LANDSORGANISATIONEN FOR KONSEKVENTE ANTIMILITARISTER

Abonnement 75 Øre aarlig. | April 1919. | Enkelte Numre 5 Øre.

Stormtiden.

Hvad den kræver af os?

Gennem de dirrende Traade kommer Melding om mægtige Begivenheder ude i Verden. Vældige Omvæltninger, sydende Gæring, voldsomme Oprør ryster Samfundene. De fattige Proletarer rejser sig og kræver mere Mad og mere Sol, kræver en Tilværelse, der er andet og mere end een lang Arbejdsdag, hvor kun Døden bringer Hvile og Afveksling.

Over hele vor Klode gaar en Stormtid, der kalder slumrende Kræfter frem til Liv og Virksomhed, der fejer hindrende Skranker til Side og aabner Muligheder for en rig, lykkebringende Udvikling, hvor Folket selv skriver Lov og skaber Ret.

Vor Tid, der har set gamle Systemer, der før var mægtige og stærke, synke i Grus og smuldre hen for nye Kræfters Angreb, vor Tid vil ogsaa blive Vidne til det nyes Rejsning. Vi vil se et nyt Samfund rejse sig af det gamles Ruiner, som en Fugl Phønix af Asken.

Endnu ligger alt i Svøb. Endnu skimtes ikke Enkeltheder i den Udvikling, der kommer; men et ved vi: Der er for bestandig brudt med gamle overleverede Systemer. Folkene vil selv skabe en ny Samfundsbygning.

Frem af Traadenes dirrende Summen, der bringer os Bud om Tidens Storhed, stiger da Spørgsmaalet til os:

»Hvad nyt agter I at skabe. I hvilken Retning ønsker I at lede Udviklingens Flod?«

Vi har ogsaa en Opgave, vi maa varetage.

Aldrig saa man det, at en Stormtid for over Verden og lod enkelte Samfunud uberørte, alle maatte de med og yde deres Indrømmelser til Fremskridtet

Og ejer vi Ungdommens Tro og Ungdommens Livssyn, maa vi kende de Opgaver, der maa blive vore, nemlig det, at gaa foran, tage de første Kampe, og vise vor Klasse de Skranker, der skal brydes og de Sejre, der skal vindes.

Vor Bevægelse kender sin Mission. Paa det Omraade, der er vort, har vi trukket Linierne op og peget paa de Krav, der nu maa løses, om Tiden ikke skal gaa sporløst hen over os. Med Styrke har vi raabt et Varsko til vor Klasse og manet den til nu at tage den afgørende Kamp mod Militærsystemet.

Afrustningsspørgsmaalet er blevet aktuelt, og selv om man paa den danske Rigsdag synes optaget af meningsløse Tovtrækkerier, der just ikke taler om, at man der forstaar, hvad Tiden kræver, vil Tiden vise, at dette Krav har vokset sig stærkt i det danske Folk, at dets Løsning ikke, som man fra en vis Side tilstæber, kan skydes ud i en uvis Fremtid.

Det gærer ogsaa hos os.

Magthaverne vil faa at se, at den danske Arbejderklasse ikke er til Sinds at lade Stormtiden gaa over Hovedet paa sig uden at faa Del i dens Goder.

Vor Bevægelse har ved den stærke personlige Kamp, vore Medlemmer har ført, vakt Had og Afsky mod det Militærvæsen, der ved sine Modaktioner maatto blotte sit inderste Væsen. Vor Bevægelse har trukket Linierne op og uuddybet Afgrunden saaledes, at vor Klasse mere end nogen Sinde staar fjendtlig mod hele dette System.

Vor Bevægelse har aabnet de Forpostfægtninger, der skal tvinge det endelige Opgør frem, hvor alt Militærvæsen sparkes uden for Landets Grænser.

Vi venter os store Ting af den kommende Tid. Frøene, der under store personlige Kampe, med uegennyttige Indsatser, saaedes ud, er nu modne til Høst; vi maa være rede til at gøre vort for, at Resultaterne ikke forspildes.

Marin.

Staalet.

Fremad!
Hver Nerve er spændt til Nervøsitetens Grænse — til Forventningens vilde Vanvid.
Øjnene stirrer sanseløse over den blodrukne Muddermark, hvor det forvitrede Pigtraadshegn i mekanisk Taalmodighed staar rede til at spidde den vildt væltende Flod af uniformerede Kroppe.
Solen blinker i en fjendtlig Bajonet — som et hadfyldt Varsel.
Geværilden knitrer febrilsk.
Som en dyb Undertone — en vibrerende Basstreng — hores Kanonernes Drøn.
... Et Stød til Tornystret. Hænderne knyttes fastere om Geværet.
Fremad!

Dødens Dans.
Fødderne glider.
Maaske er det blot Dynd — eller maaske Blod? Eller sprængte Hjærner, eller udrevne Indvolde — Menneskekød.
Det er ligegyldigt. Alt er ligegyldigt — alt andet end de forreste hundrede Meter dyrebare Jord.
Geværilden stiger til sindssygt Raseri.
En Sværm af rovgridske Staalbier.
Krybende, giftige Taageformationer.
Trommeild.
Batterierne spiller op til Dans.
Dødens Dans.

Den røde Nat.
Alt er mørkt.
Ikke sort, men mørkt.
Det levrede Blods mørke Farve.
Vanviddets fantasifyldte Mulm.
Tusinde hvirvlende Farver — dystre Lyseffekter.
En Mur af infamt glidende Mørke — der viger for Bajonetternes Stød.
Røde Streger, der tegner sig mod en rød Bund med springende Glimt.
Den røde Nat.

Forbi.
Mørket glider.
Men endnu synger Staalets Djævle.
Sanserne vaagner.
Men endnu hersker Vanviddets drømmende Intet.
Maalet er naaet.
Pigtraaden er knust under et Bjerg af forvredne Legemer.
For Sejrens stærke Sol svinder Kampens Smerte — hos dem, der lever.
De andre har alle Længsler og Haab, alle Savn, al Smerte dækket af Dødens Klæde.
Forbi.

A. Engelbert Nielsen.

700,000 Döde
har Krigen kostet
Østrig-Ungarn.
Til Sammenligning tjener, at Stor-Københavns samlede Befolkning kun er godt 600,000.

Skal vi have nye mægtige Kampe?

Den civile Værnepligt.

For et halvt Aars Tid siden bragte nogle Blade en lille Notits om, at Forsvarsministeren havde overladt et særligt Departement at træffe de nødvendige Dispositioner til Praktiseringen af »Loven om Værnepligtiges Anvendelse til civilt Arbejde«, da han ikke selv kunde faa Tid (!).

Man ventede da, at nu skulde der rigtig tages fat paa Militærnægterne, og det var som om man forstod, at Munch ikke selv vilde gøre dette grove Arbejde; et særligt Departement skulde tage sig heraf — saa havde Munch sin Ryg fri.

Som vi allerede tidligere har paavist, blev den civile Værnepligt aldeles ikke det, man havde tilsigtet; den blev ikke en Kile, der splittede Sammenholdet i vor Organisation. Magthaverne havde ventet, at vore Medlemmer straks, naar Loven fremkom, vilde løbe fra hinanden og med Kyshaand modtage det Supplement til Værnepligtsloven, der styrkede og befæstede det System, de selv under store Ofre havde bekæmpet og ønsket at komme til Livs.

Dette Snigløb, som Myndighederne med den civile Værnepligt forsøgte mod Militærnægternes Kamp, mislykkedes totalt. Man fik ikke den Triumf at se Militærnægterne være med til at gribe om de Støtter, der skulde stive det faldende System af, man fik dem ikke til ved Tilslutning til den civile Værnepligt at udbygge og udvide den tvungne Værnepligts System.

Forsvarsminister Munch gjorde i Løbet af Aaret 1918 nogle spredte Forsøg paa at faa blot nogle til at gaa ind under Loven — det kunde dog være, at Sammenholdet ikke var *saa* stærkt igen —, men alle disse Forsøg prellede fuldstændig af mod vore Medlemmers Standhaftighed, og hele Aktionen udviste kun det oplivende Moment, at der dog var tre religiøse Militærnægtere, der efterkom Indkaldelsen. Hele Resten — vor Organisations Medlemmer — foretrak at blive hjemme.

Under disse Omstændigheder har Munch indset, at skulde han ikke fuldstændig uden Sværdslag opgive ogsaa denne Lov, maatte der haardere Midler til. Men det har vel været ret ubehageligt for denne forhenværende Antimilitarist i de Aar, der er gaaet, altid at blive draget til Ansvar for den Behandlingsmaade Militærnægterne bliver til Del. Og det er vel Grunden til, at han har foretrukket at overlade andre det direkte Ansvar.

Embedsmaskineriet i et Departement kan vel ogsaa bedre bære det.

Nu foreligger imidlertid Resultatet af denne Arbejdsdeling, idet et meget stort Antal af vore Medlemmer har faaet Meddelelse om, at de er overført til civilt Arbejde, medens andre har faaet Tilsigelse til Session for der — som det hedder — at blive udskrevet til civil Tjeneste.

Det tegner saaledes til fornyet Kamp fra Militærvæsenets Side mod vore Medlemmer, og denne Kamp føres paa en anden Basis end tidligere. Nu er det Loven om civil Værnepligt det gælder, nu skal det afgøres, om denne Udvidelse af Værnepligtsloven nogensinde skal sætte andre praktiske Resultater end de Barakker i Grib Skov og ved Engesvang, der aldrig opnaaede at faa mere end tre religiøse Beboere.

Vi nærer ingen Tvivl om vore Medlemmers Stilling. Indenfor vor Organisation er det efterhaanden blevet saaledes, at den civile Værnepligt foragtes endnu mere end den militære, og det tror vi at kunne sige, at ingen af vore Folk bøjer sig for »Skruebrækkerloven«. Vi *vilde* ikke være Soldater — vi tvang os fri derfor. Vi vil endnu mindre være »civile Statsarbejdere«, og vi skal vide at blive fri.

Overfor Udsigten til en Kamp om Loven staar vi overbevist om, at Resultatet kun kan blive en Sejr for os, men vi maa dog alligevel vægre os ved at tro, at man *nu* ønsker at fremkalde et saadant Opgør.

Overalt i Verden lyder Fordømmelser af den tvungne Værnepligt, langt de fleste betydende Statsmænd paapeger dens Skyld i Krigen og kræver dens Afskaffelse. I Versailles drøfter man Muligheden af at diktere Verden dens Ophævelse. Overalt reagerer Folkene paa den voldsomste Maade mod Tvangssystemet, og selv herhjemme har Landets Krigsminister proklameret fra Rigsdagens Talerstol: »Tvangsudskrivningssystemet maa bort«. Under disse Forhold forekommer det noget mærkværdigt, at man her vil til at føre en Kamp for at faa det System respekteret, der overalt bliver stemplet som forbryderisk, at man vil til at dominere og straffe de unge Idealister, der har søgt at rejse Befolkningen til antimilitaristisk Tænkning ved selv at nægte at have noget med den Lov at gøre, der var plettet af Millioners Blod.

Imidlertid — ønsker man dette Opgør, skal man faa det.

Ingensinde var det danske Folk mere antimilitaristisk end nu, og vi véd, at ud over Landet vil der staa Gny af vor Kamp, og de Tusinder, der af vor Virksomhed har lært at hade Militarismen med den rette uforsonlige Glød, de vil slaa Kreds om os og rette den blodige Overleverings, rette Militarismens Slag mod den selv.

En Kamp, ført under disse Vilkaar, kan kun tiltale os. Vi er i Føling med det store brede Folk og vi véd, at vor Kamp bliver fulgt. Afrustningskravet sidder dybt i den danske Folkesjæl, og for hver ung antimilitaristisk Arbejder, der tvinges ud i en haard, brutal Kamp mod Militarismen, vokser det sig stærkere, og den Dag vil ikke være fjærn, da det vil kræve at blive respekteret.

Vi har sagt det før, men vi siger det igen: *Magthaverne maa mærke sig, at det ikke nu gælder om at finde ny barbariske Kampmidler mod Militærnægterne, men tværtimod om at finde en Form, hvorunder hele det forhistoriske System kan afvikles.* *Marin.*

Fra Fængslet og Sygehuset.

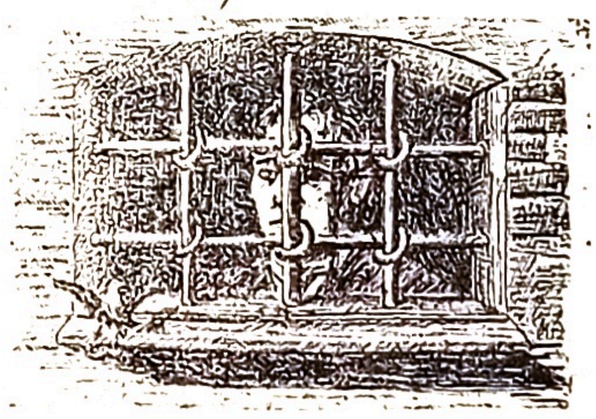

Derinde bag det skumle Fængsel,
hvor ej Lys og Solskin naar,
sidder du og ser med Længsel,
hvordan Dagen langsomt gaar.

Du er fanget — Fængslet lukket —
modig ud i Kamp du gaar,
men dog stadig lyder Sukket
til os, som i Frihed staar.

Sukket bliver til en Raaben
ud til Danmarks Arbejdshær:
„I, som tror paa Frihedsdaaben,
støt den unge Kæmper her!"

C. M.

Kampen.

Man har givet os et Pusterum. Ingen af vore Medlemmer er bleven fortrædiget af Militærmyndighederne i den forløbne Maaned, og som Følge deraf foreligger der intet Tilfælde, hvor Sultestrejken er anvendt.

Maaske er det Simonsgaard Christensens mægtige Kamp, der har overbevist Myndighederne om at denne Maade at føre Kampen paa **kun bringer Militærvæsenet** Nederlag paa Nederlag, i hvert Fald har Ministeriet grebet ind og bestemt, at en Række af vore Medlemmer skal overføres til civilt Arbejde

Saaledes har mange af vore Kammerater, der forlængst har frasagt sig alt Makkerskab med Militarismen, modtaget en Indkaldelsesordre ledsaget af nogle Kommentarer, der i alle Tilfælde siger det samme. Vi vil som Prøve aftrykke et Par af dem.

Til hjemsendt mg. N. N.!

Krigsministiriet har bestemt, at De skal overføres til civilt Statsarbejde, men at De forinden denne Overførelse finder Sted, skal indkaldes til Møde ved Bataillonen, for at de Forseelser, De har begaaet under Deres militære Tjeneste, kan blive oplyst ved Forhør og eventuelt paadømt.

Naar De har faaet den eventuelle Dom forkyndt, vil de atter blive hjemsendt.

Underskrift.

Til Hjemsendt menig N. N.!

I Henhold til Krigsministeriets Skrivelse A 1471 af 1. Marts 1919 meddeles herved, at De kan forvente at blive indkaldt omkring den 1. April d. A., for at fremstilles for Forhør og blive ikendt Straf for de, som Soldat, begaaede Forseelser.

De kan forvente at blive hjemsendt saasnart Sagen er paadømt.

Underskrift.

Som man ser, slutter de begge med et Løfte om, at Vedkommende vil blive hjemsendt efter at Dommen er forkyndt. Større Dokumentation af Myndighedernes Magtesløshed kan man vel næppe faa; men hvorfor forkynde Dommen, naar denne ikke straks skal eksekveres?

Begynder man endelig at forstaa, at en Militærnægters Vilje ikke kan bøjes? Begynder man endelig at se, at den Vej, man hidtil gik frem ad i Kampen mod os, ikke fører til andet end Nederlag for Militarismen og Fremgang for vor Organisation?

Men ét vil vi sige til Myndighederne. Spar blot Forsøgene paa at finde nye Torturmidler mod os Hvad der saa end føres i Marken, skal det ikke kunne rokke vor Stilling.

SIMONSGAARD CHRISTENSEN,

der den 14. Februar blev løsladt efter 22 Døgns Sultestrejke, har faaet Tilsigelse til at møde igen den 9. ds. til Session, for som det saa kønt hedder, eventuelt at blive overført til civilt Arbejde. At han ikke har efterkommet Indbydelsen til Skruebrækkerarbejdet er selvsagt.

Han arbejder i Øjeblikket energisk for at danne en Afdeling i Holstebro. Vi ønsker ham al Held med Bestræbelserne.

ALFRED ANDERSEN

fra Arden, der tidligere har sultet sig ud 3 Gange, og som den første Gang var udsat for en særlig raa og brutal Behandling, idet han i 3 Dage blev holdt fængslet i et Telefonhus ved Klampenborg, hvor Vandet stod en halv Alen op i Cellen, har nu atter været i Kamp med Myndighederne, og er denne Gang bleven straffet med 5 Dages mørk Arrest for at nægte at gaa paa Session igen; men hvilken Straf han end faar, hans Mod er lige stærk og hans Villie lige bevidst.

Formanden for Arbejdsudvalget, Alfred Mogensen, har faaet en Indbydelse til Møde i den offentlige Politiret den 10. ds. i Anledning af Overtrædelse af Skruebrækkerloven, den civile Værnepligt-Lovs Paragraf 8. De gæve Lovmagere har aabenbart ikke været i Besiddelse af det rette Omløb; thi hvorledes kan et saadant Forhold opstaa, at en Militærnægter tiltales for Overtrædelse af en Lov, som han først skal indgive Begæring om ikke at blive undergivet, naar han ikke har fremsat en saadan.

***

Forfølgelse mod vor Bevægelse.

Randers Afdelings Formand udvist.

Vor Afdelings-Formand i Randers, Emil Schatz, der har drevet en livlig Virksomhed for at udbrede vore Idéer, har faaet en Udvisningsordre.

Schatz, der ikke er Dansker, har i mange Aar været bosiddende her i Landet, og aldrig tidligere har der været noget Mellemværende mellem ham og de danske Myndigheder, men nu, da vor Kammerat søger at være med i Kampen mod Militarismen, der har lagt Verden øde, kommer man brutalt med en Udvisningsordre — dette taales ikke.

Man tager haardt fat for at slaa os ned, men Myndighederne kan være overbevist om, at det ikke skal lykkes.

Schatz rejser nu af Landet — muligvis til Tyskland. — Vi beder ham modtage vor Tak for hans Virksomhed og haaber, han maa finde et Sted, hvor nye Opgaver venter.

***

En Verden i Ruin.

Endnu er Freden ikke kommen, men Krigen er endt — og Resultaterne kan gøres op.

Det kan være interessant at kaste et Blik paa disse Krigens Resultater og paa, hvad det har kostet at naa dem.

For ikke sandt: det maa være store Ting, der er naaet gennem disse fire Aars fortvivlede Kamp!

Der er ofret Millioner af Menneskeliv, lige saa mange Millioner er gjort til Krøblinge — til ynkværdige Menneskevrag, og selv de Mænd, der slap heldigst, der naaede gennem Skyttegravenes Rædsler med hele Lemmer, selv de er mærkede for Livstid.

Og i disse fire Aar har Udviklingen staaet stille. Uerstattelige Værdier er gaaet tabt. Uendelige Landstrækninger er lagt øde, og tarige Skibe — Resultatet af mange Timers Snille og Sved — er sænkede paa Havets Bund.

Jovist, det er uhyre Ofre, Krigens Resultat har kostet.

En Regning saa stor, at den ikke kan skrives med Tal, er betalt til ..... ja til hvem? Er den betalt til andre end Hadets og Vildskabens Dæmoner — til Vanviddets Hersker?

Eller var det nødvendige Ofre for at naa Fredens Rige, naa Glæden og Lyset — Retfærdighedens solfyldte Land?

Et eneste Blik paa Krigens Resultat vil vise os det rette. Vi ser strakks, at det ikke er Retfærdighedens Rige, Fredens Land, som Slægten har naaet gennem de uhyre Ofre af Menneskeliv og uerstattelige Værdier.

Nej, desværre — vi er langt fra det jordiske Paradis!

Hvad vi ser, er en Verden i Ruin. En sultende Verden, der ikke kan mætte sine Børn.

En Verden i Ruin, der gennem fire Aar har koncentreret al sin Energi paa at ødelægge, paa at rive ned, hvad utallige Generationer har bygget op, og som nu ikke engang kan glide i Lave igen og læge de Saar, Krigen har slaaet, og det paa Trods af Millioner af ledige Hænder.

Industrien staar stille, al Handel er lammet, at Foretagsomhed er dræbt.

Kun Diplomaterne arbejder, det vi sige, de kævles og strides efter den gode gamle Recept. Diskuterer de mest ørkesløse Begreber, trækker Streger over et mishandlet Landkort og spiller Bold med Folkenes Skæbne.

Uretten gaar sin stormende Sejrsgang over Jorden, Voldsregimentet sættes i Højsædet, Folkene undertrykkes og levedygtige Spirer til nye Krige bliver plantet i en Jord, der er gødet med Had og Fortvivlelse.

Fra Paris lyder det ud over Jorden: »Ve de Overvundne!«

Og lad os ikke glemme, at dem, der nu er umættelige i deres Trang til Erobringer, dem, der nu knæsætter den nye Uret og voldtager al Retfærdighedssans, det er de samme, der i Krigens og Nødens Tid førte alle Idealer frem til Parade, de samme, der talte om at knægte Uretten og Voldsregimentet, der kaldte Demokratiet til Kamp mod Autokratiet, til Kamp mod Militærvælde og Kejsermagt.

De kæmpede gennem fire Aar for Fred og Fordragelighed — for den evige Fred, for Afvæbning, for de smaa Nationers Ret, for Retfærdighedens evige Princip, for Folkenes Forbund.

Aah! — Gud bedre det! Har den evige Fred, har Folkenes Forbund nogen værre Fjender, nogen mere uforsonlige Modstandere end de Herrer Statsmænd, der gennem Krigens Tid, i Nederlagenes Dage ikke havde Ord, der var store nok til at udtrykke deres stærke idealistiske Tro?

De formelig sprækkede af Idealisme, svømmede i Fraser, saa ethvert nøgternt Menneske maatte faa Kvalmefornemmelser.

Skreg de ikke op om Folkenes Selvbestemmelsesret, brølede ikke om Havenes Frihed, var der i det hele taget Ord stærke nok til at udtrykke deres store Kærlighed, deres stærke Begejstring for Frihedens straalende Sol — og er der nu Ord stærke nok til at udtrykke den Foragt, disse, de selvsamme Statsmænd saa tydelig viser for al Retfærdighed?

Nej, det er sandelig usle Resultater der er naaet gennem den store Krig. Resultater, der ikke var Ofrene værd.

Ja, ret beset havde disse Ofre været bragt bedre, om de var bragt for at fri os for den Karrikatur af Fred, Pariserapparatet bryg-ger sammen til det syge, det sultende Europa — til den Verden, der ligger sønderslaaet i Ruiner.

En Verden i Ruin. Ja, andet har Krigen ikke bragt os. Idealerne, der lyste over de bloddrukne Slagmarker, der lynede gennem alle traadløse Telegrammer om Rædsel og Død, de glimter endnu lige fjærnt og lige gyldent.

Dog nej, ikke gyldent. De er tilsmudset af hæslige Menneskehænder, af velplejede Statsmandsfingre, de er sølet i spytæltet Væde fra den frasefyldte Kæft, der gennem fire Aar savlede dem ud over en Verden, der kæmpede for Idealerne, der troede paa dem.

Har Krigen ikke bragt andet, saa maa den i hvert Fald have ribbet Folkene for Illusioner.

Eller er der virkelig endnu nogen, der kan tro paa disse flommede Fraser?

Er der endnu en eneste Sjæl, der kan tro paa, at Retfærdigheden har sejret?

Sikkert ikke.

Mon disse Pariserfredsengle selv tror paa det?

Nej, næppe.

De skænker det sikkert ikke en Tanke.

De har saa travlt med at øve Uret, saa der i deres Hjærneceller ikke er nevnet den mindste Smule Plads for Retsbegrebet.

Alex.

Her ligger den Ungdom, der blomstrende stærk
fra Fortidens Dont blev revet;
ude i Kampen skal de være Mand,
og ofre sit Liv for et Fædreland,
hvori de som Trælle har levet.

Herfra stiger tusinde Røster om Hævn
til os, som endnu er tilbage,
og for deres Smerter i Krigens Aar
vi lover at skabe en Lykkens Vaar,
og hævne de tusinde Grave.

Carl Mortensen.

***

Landsmøde i Maj.

Vor Organisation holder sit 2. Landsmøde i Maj Maaned antageligt i København.

Der foreligger mange og vigtige Sager til Behandling, ligesom der skal opstilles Kandidater til Arbejdsudvalg og Hovedbestyrelse (disse vælges senere ved Urafstemning).

Som Forholdene nu er, har vi kun Hovedbestyrelsesmedlemmer i Jylland og København, og da vor Organisation er spredt ud over hele Landet, vil man forstaa, at dette Forhold er kunstigt.

Der vil i Løbe af nogle Dage blive udsendt Cirkulære til Afdelingerne om dette Spørgsmaal; men vi henstiller til Afdl. allerede nu at være klar til at lægge Kræfter i.

***

Fra Afdelingerne.

Militarismen er den skidneste Sag i Landet. knuser vi ikke den, knuser den os. *Hørup.*

Landsmødet.

Vi henleder Afdelingernes Opmærksomhed paa den Opsats angaaende Landsmødet, som vi bringer andet Steds i Bladet.

Arbejdsudvalget.

Andragender

til Fagforeningerne om økonomisk Støtte til Landsorganisationen kan tilstilles Afdelingerne til Viderebesørgelse.

Husk vort Arbejde kræver mange Penge.

Agitationen.

Vor Kammerat, Martin Larsen, fra Hobro har talt ved Mødet i Vejle, Randers og Holstebro.

Joh. Nielsen har talt i Slagelse.

Ekspeditionen

gør opmærksom paa, at alle Kammerater, der forhandler Bladet, af Hensyn til Bladets hurtige Forsendelse inden den 27de hver Maaned maa sende Meddelelse om det ønskede Antal Eksemplarer af det udkommende Nr. og sende Regnskab for det solgte. Afdelingerne maa lade dette følge med Maanedsberetningerne.

Københavns Afd.

Under den Agitation, der i forrige Maaned førtes for Tilslutning til vort Møde i Stjernekroen anbragte vor ivrige Kammerat nogle Plakater paa Steder, der var optaget af Reklamationer for amerikansk Fedt, og lignende, dette stak de lovvogtende Parti i Øjnene og Johs. Nielsen maatte møde til Forklaring hos Politiet.

Følgen blev en Bøde paa 10 Kr. i den offentlige (U)Ret.

Afdelingen har afholdt Medlemsmøde, hvor bl. a. det civile Arbejde var paa Dagsordenen.

Mange af Afdelingens Medlemmer har faaet Indkaldelser for at afvikle deres Mellemværende med deres militære Afdelinger, men man betakker sig.

Kolding Afd.

afholdt konstituerende Generalforsamling Torsdag den 6. ds.

Otto Jensen, Læsbygade 57, valgtes til Formand, til Kasserer valgtes Tekstilarbejder Marinus Lauritzen, Carl Plougsvej.

Den gode Stemning, der raadede, varslede om, at Kammerater her energisk vil tage fat paa Arbejdet for vor Sag.

Aalborg.

Kammeraterne her har indkaldt til konstituerende Generalforsamling, og det betragtes som en Kendsgerning, at der her vil vokse en livskraftig Afdeling frem.

„MILITÆRNÆGTEREN"

Redaktion og Ekspedition.

Murergade 1 II.

Redaktør: Johs. Nielsen.

Ekspeditør: Georg Jensen.

Kontoret er aabent hver Aften fra 7—9.

Danske Militærarrester.

Militærarresterne Landet over er just ikke bekendt for deres Velindrettethed; men selv om Folk i al Almindelighed er klar over, at disse Huler er middelalderlige, gør man sig dog ingen Forestilling om, hvor modbydelige de i Virkeligheden er. Uhygiejniske er et altfor mildt Ord for den Tilstand, hvori disse Huler befinder sig.

Maaneder igennem spærrer man Folk inde i disse Pesthuler, hvor et aargammelt Lag Snavs og Støv dækker alt. Lavt til Loftet, ingen Ventilation, ingen Udluftning. Dagen igennem hænger Luften tung og baciilebefængt over det fugtige, skimlede Gulv, og de unge Mænd, der i Militærarresten har hentet sig en Sygdom for Livet, er sikkert utallige.

Naar „Misdæderen" skal have mørk Arrest, lukkes et Par Skodder for Vinduet, og disse lukkes saa tæt, at ikke en eneste Lysstribe finder Vej ind i Cellen, — den friske Luft lukkes ude og Baciller og Sygdomsspirer stænges inde.

Kun yderst sjældent sker det, at Gulvet bliver vasket, og naar det endeligt sker, er det med en Spand koldt Vand. Paa Væggene og Loftet hænger Støv og Spindelvæv i uhyre Mængder, deres Udvikling foregaar aldeles uhindret — kun en Gang imellem, naar der bliver kalket, ser Edderkopperne deres Væv blive ødelagt; men dette sker kun hvert 7. eller 8. Aar.

Jeg har ikke *nogensinde* i den Tid, jeg har ilbragt i de militære Arrester, set Madrasser og Tæpper blive banket eller udluftet, og Forholdet er da ogsaa, at man af Renlighedshensyn tvinges til at sove med Tøjet paa.

I Kronborg Arrest har jeg siddeet „opbevaret" i 158 Dage, og har jeg i Cellen set *baade Rotter, Firben og Mus, ligesom jeg er enkelt Gang har haft Besøg af en stor slimet Tudse.*

Til hver Celle afmaales et meget lille Kvantum Kul pr. Dag, og naar Kulden er haard, maa Fangerne Dage igennem gaa blaafrosne, uden at kunne gøre andet mod Kulden, end at gaa frem og tilbage i Cellen, syv Skridt frem og syv tilbage.

Legemlig Pleje er man afskaaret fra naar først Fængselsporten er knaldet i bagved. Saaledes sad jeg i to Maaneder uden een eneste Gang at faa rent Linned paa. Af Strømperne var der kun Skafter tilbage, og mine Støvlesaaler var i en saadan Forfatning, at de bare Fødder stak frem, *mit Haar og Skæg blev i den Tid ikke klippet* og tilsidst sad det i et Filter af Snavs, uden det var mig muligt at faa Midler til at forandre det med.

Under disse Forhold skal de „formastelige", der forbryder sig med „Krigsmagten", sone deres Brøde Lang er Rækken over Torturmidler, der kan anvendes: Vand og Brød, mørk Arrest, strengt Fængsel uden Sengetøj — og Bøjestraf.

Disse Midler har i Fortiden været stærke nok til at opretholde Lovens Autoritet; men mon de vil være det i Fremtiden?

Carl Mortensen.

Vil Du — —?

Er du mæt og har du slaaet Rødder i det kapitalistiske Samfund og vundet dig en Borgerplads der, da er du tabt for al revolutionær Tænkning, og vi regner ikke med dig; men mærker du, hvor du og din Klasse knuges i Gruset af Kapitalismens Forbandelse, og har du endnu sund Følelse af Had mod det System, der kvæler dit Liv i en opslidende Kamp for Brødet —

da kom til os.

Vort Maal er ikke afstukket og finder ikke sin Slutning i en beskeden Stilling, men er den evige Higen mod Sol og Retfærd.

Vort Maal svæver ikke i Fantasiens Verden, men er dybt plantet i Hverdagslivets Kamp. Den største Forbrydelses — Militarismens — Afskaffelse og i første Række den tvungne Værnepligts Ophævelse, er vort store Maal.

Vil du være med til at sanke Ved til Baalet, der skal fortære vor Tids største Skændsel?

O—g.

Indmeldelser modtages i de lokale Afdelinger.

København:
Kontoret, Murergade 1, 2. Aabent hver Aften fra 7—9. Søndag Formiddag fra 9—11.

Aarhus:
Tømrer Carl Petersen, Brammersgade 39.
Aksel Mikkelsen, Sølystgade 43, 1.

Esbjerg:
William Frandsen, Nørregade 14.
Jens Andersen, Islandsgade 40, 1.

Horsens:
Maskinarbejder Haumann, Vestergade 73.
Henry Vahlgreen, Borgergade 24, 1.

Vejle:
Aksel Iversen, Dalegade 16.

Silkeborg:
J. M. N. Ahle, Lyngbygade 33.
A. Kristensen, Chr. 8.s Vej 19, 2.

Hobro:
Martin Larsen, Søndre Allé.

Odense:
Cal Villumsen, Gl. Annasholms Allé 2.

Fredericia:
Aksel Madsen, Prinsessegade Nr. 2.

Lolland Falster:
Ernst Mortensen, Ringsebølle pr. Rødby.

Slagelse:
Oskar Vilhelmsen, Valdemarsgade 3. 3.

Middelfart:
Murer I. M. Jørgensen, Blindebomsvej 24.
Viggo Larsen, Ny Mølle, Odensevej.

Kolding:
N. N. Nielsen, Marjegade 9.

Helsingør:
C. L. Landgren, Gartnergade 5, St.
E. Sørensen, Strandgade 89.

Randers:
E. Schatz Nørregade 33, M. Knudsen, Østergade.

Roskilde:
Ejner Nielsen, Københavnsvej 14.

Køge:
Frans J. Johnson, Kirkestræde 25.
Karl Vilh. Jensen, Tangemosevej 9.

Næstved:
Valdemar Bode, Torvestræde 5.

Vordingborg:
Plejer Ejner Resmussen, Oringe Hospital.
Plejer Henrik Hansen, Oringe Hospital.

Nykøbing F.:
Pølsemager Hansen, Fromsgade 3.

Maribo:
Ejner Christiansen, Nygade 11.

Nakskov:
Georg Christiansen, Svingelsvej 115.
Peter Nielsen.

Svendborg:
Frederik Andersen, Bagergade 19.

Aalborg:
Jens Lund, Brettervillesgade 3.

„MILITÆRNÆGTEREN"

udkommer hver Maaned og tildeles Medlemmerne gratis. Abonnement kan tegnes for 1 Aar, og koster 75 Øre.

Bladet kan rekvireres til Løssalg og koster 4 Øre pr. Exemplar.

Udgivet af Landsorganisationen for konsekvente Antimilitarister — Ansvarhavende *Johs. Nielsen.* — Trykt i Nørrebros Centraltrykkeri.